

rozsudkem žalobnímu žádání vyhověl úplně. Vloudila-li se do rozsudku soudu I. stolice v jeho vyhotovení nesprávnost toho způsobu, že ve vyhotovení tom nejsou pojata slova »rukou společnou a nedílnou«, tedy odporuje písemné vyhotovení rozsudku ústně vyhlášenému rozsudku a jde tím o patrnou nesprávnost, která podle § 419-1 odst. c. ř. s. nejen na návrh, nýbrž i z úřední moci, musí býti opravena, což je podle § 419-3 odst. c. ř. s. přípustno i ve vyšší instanci.

Bylo tedy důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti a změnou naříkaného usnesení rekursního soudu obnoviti správné a zákonité usnesení soudu první stolice.

Výrok o útratách opírá se o ustanovení §§ 41 a 50 c. ř. s.

Rozh. nejv. soudu ze dne 23. května 1929, č. j. R II 176/29. Karel Jelínek.

Soudu exekučnímu přísluší podle § 17, odst. II. ex. ř. projednávat i spory určovací o náhradu škody podle § 301 ex. ř.

Žalobkyně vede proti svému manželu na základě rozsudku pro výživné za dobu 24 měsíců v sumě 14.000 Kč exekuci zabavením a přikázáním k vybrání dvou třetin důchodu, který týž manžel podle udání má u své zaměstnavatelky firmy P. jako obchodní cestující.

Poddlužnice firma P. ohlásila jak krajskému soudu v J., který exekuci povolil, tak i okresnímu soudu v J., který pohledávku přikázal k vybrání, že důchod dlužníka K. K. z tohoto poměru jest nepatrný a občasné žádný a že firma témuž na ten čas nic nedluhuje. Nato žalobkyně podala na firmu P. žalobu, v níž uvádí, že její manžel má u žalované firmy důchod převyšující daleko existenční minimum, a to nejméně 12.000 Kč ročně, že poddlužník ručí podle § 301 ex. řádu vymáhajícimu věřiteli za veškeré škody z vyjádření, které jest nepravdivé nebo nedostatečné, pokud poddlužník takové vyjádření vědomě učinil. Aby žalobkyně mohla svůj nárok na odškodnění i zvláštní žalobu uplatniti, má zájem na tom, aby se rozsudkem zjistilo, že důchody a výdělek jejího manžela u žalované firmy převyšují existenční minimum z exekuce vyloučené. Žaluje proto a navrhuje, aby bylo zjištěno, že důchod jejího manžela ve službách žalované firmy činí ročně nejméně 12.000 Kč a že důchod ten již dne 1./X. 1925 tohoto obnosu dosahoval. Žaloba byla podána u krajského soudu v K. H. jako u soudu příslušného podle bydliště žalované strany.

Žalovaná firma vznesla mimo jiné námitku věcné nepříslušnosti z důvodu, že příslušným jest podle ustanovení § 17 a 301 ex. řádu jedině soud exekuční. Namítala dále, že jest nepřipustnou žaloba určovací, ježto žalobkyně na základě vlastního tvrzení o výši důchodu jejího manžela může firmu jako zaměstnavatele žalovati přímo na zaplacení.

Krajský soud v K. H. vyhověl námitce nepříslušnosti soudu a žalobu odmítl, z důvodu, že podle doslovu § 17 náleží před soud exekuční i spory o náhradu škody vymáhané na poddlužníku podle § 301 proto, že učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplná neb nesprávná udání. Kromě toho nelze přehlédnouti, že běží o žalobu určovací, která je nepřipustna, je-li možno žalovati hned na plnění, jak tomu jest v této rozepři. Žaloba musela proto býti podle § 261 c. s. ř. odmítnuta pro věcnou nepříslušnost soudu a nemohla býti soudu příslušnému postoupena, poněvadž žalobkyně neučinila v tom směru patřičný návrh.

K rekursu strany žalující vrchní (tehdy zemský soud) v Praze usnesení krajského soudu v K. H. změnil, z toho důvodu, že žalobkyně žalovala firmu na určení, že mezi jejím manželem a žalovanou firmou jest služební poměr a že na základě tohoto služebního poměru přísluší jejímu manželu příjem aspoň 12.000 Kč ročně, který žalobkyně pro svou pohledávku 14.000 Kč zabavila a dala si přikázati k vybrání. Vymáhající věřitel, žaluje pohledávku k vybrání přikázanou, vykonává pouze práva svého dlužníka, a nemůže proto míti více práv, než by měl sám dlužník. Není pražádné pochybnosti, že dlužník by mohl poddlužníci žalovati jen u věcně a místně příslušného krajského soudu v K. H., a to ať již jde o placení nebo pouhé určení.

Nejde tedy o rozepři podle § 17 II ex. ř., nýbrž o rozepři, pro niž platí forum § 45 in.

Na revisní rekurs strany žalované nejvyšší soud obnovil usnesení krajského soudu odůvodniv rozhodnutí takto:

Podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší soudu exekučnímu projednávat i rozhodovat všechny spory vzniklé za řízení exekučního a z něho, pokud v exekučním řádu není prohlášen jiný soud za příslušný. K příslušnosti exekučního soudu náleží tedy všechny spory, jichž výlučným důvodem jest exekuční řízení. K těmto sporům patří i spory vymáhajícího věřitele o náhradu škody, vymáhané na poddlužníku podle § 301 ex. ř. proto, že učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplná nebo nesprávná udání, neboť i tu jde o spory, jež byly vyvolány výlučně exekučním řízením. Nynější spor, v němž se žalobkyně domáhá určení, že její manžel jest ve službách žalo-

vané firmy (poddlužnice) a že jeho důchod na služném a na provisi dosahoval již dne 1. října 1925 nejméně 12.000 Kč, má býti přípravou pro spor o náhradu škody podle § 301 ex. ř., odstavec 3 proti poddlužnici. Platí proto i pro tento určovací spor příslušnost exekučního soudu podle § 17, odst. II., neboť výlučným důvodem i tohoto určovacího sporu jest řízení exekuční, takže sejde-li z tohoto řízení, sejde i se sporu.

Názor rekursního soudu, že vymáhající věřitel vykonává pouze práva dlužníka, který by poddlužníka mohl žalovati jen u obecného soudu, jest arci správný. Leč v tomto sporu nejde o žalobu proti poddlužnici o zaplacení přikázané pohledávky podle § 308 ex. řádu, nýbrž o spor, který má býti přípravou pro spor o náhradu škody podle § 301 ex. ř.

Ustanovení § 45 J. N. nepřichází v tomto případě v úvahu, protože jde o výlučnou příslušnost exekučního soudu.

Rozh. nejv. soudu z 26./IV. 1929, č. j. R I 267/29.

Dr. Richard Halík.

D E N Í K.

Zákon o zřízení nucených pracovních kolonií a o změně některých ustanovení trestního práva, č. 102 Sb. z. a n. ze dne 25. června 1929, vyhlášený dne 10. července, zasluhuje pozornosti mezi zákony publikovanými v době prázdnin. Jeho obsah bychom mohli roztržiti do tří skupin: 1. předpisy o nucených pracovních koloniích (čl. I.—III., VI.), 2. předpisy o policejním dohledu na Slovensku (čl. V.), 3. naléhavé zákonodárné změny v oboru výkonu trestu (čl. IV., VII.), 4. ustanovení přechodná (čl. VIII.).

Ad 1. Nucené pracovní kolonie jsou podle zákona zvláštním druhem donucovacích pracoven ve smyslu zákona ze dne 24. května 1885, čís. 90 ř. z. Proto bylo zákonodárci řešiti jednak poměr nucených pracovních kolonií k donucovacím pracovním v t. zv. zemích historických, jednak k t. zv. robotárnám nebo donucovacím pracovním práva slovenského (zák. čl. XXI/1913). Kdežto však v tomto směru má zákon výslovné ustanovení, že přípustnost zadržení v nucené pracovní kolonii (místo v donucovací pracovně) může soud vysloviti, jeví-li se to hledíc k menší nebezpečnosti vinníka účelným, zůstává poměr pracovních kolonií k donucovacím pracovním nejasný, neboť možno odkázati do donucovací pracovny ve všech případech, kdy je možné odkázati do nucené pracovní kolonie. Zákon tuto mož-